

TỘI LỖI
TRONG
VỀ MẶT
THIÊN THẦN

Vậy là đã 6 năm trôi qua kể từ cái lần đó...

Anh là mối tình thứ hai của tôi và cũng là người đầu tiên tôi có quan hệ... Có lẽ chuyện tình cảm của chúng tôi đi nhanh quá và chúng tôi cũng không phải thuộc về nhau nên mối tình này kết thúc khá chóng vánh sau 59 ngày tôi nhận lời yêu. Cái dấu chấm bất ngờ này xảy ra khiến cho tôi mang theo trong mình sự hụt hẫng, đau đớn và khắc khoải tìm cách xóa dấu chấm xấu xí ấy đi. Tôi tìm đến hấn – bạn của cả tôi và anh – để tìm sự giúp đỡ. Cái ngu ngơ của con nhóc tuổi 15, chỉ biết đau khổ vì đã lỡ trao cái quý giá nhất cho người ấy đã dẫn tôi vào con đường tối tăm nhất. 6 năm nhìn lại, nó trở thành góc tối trong lòng mãi mãi ko bao giờ xóa bỏ...

Khi sự việc khủng khiếp xảy ra, con người liền muốn quên đi, quên ngay lập tức, ko muốn nhắc lại. Nhưng khi thời gian trôi qua, chính cuộc sống này, từng giây phút lại gợi nhắc lại quá khứ như muốn trêu ngươi. Con người giật mình nhớ lại, giật mình đau, giật mình muốn quên.

Hấn mang trên mình vẻ mặt thiên thần bảnh trai, cái nụ cười hiền và cặp mắt đẹp. Tôi luôn tin tưởng hấn là người tốt. Vậy đó! Tôi tin người tốt đó, tôi kể hấn nghe mọi chuyện. Tôi nhờ hấn giúp tôi quay lại với anh. Hấn chịu, nhưng bù lại, cái gì cũng phải có cái giá của nó, tôi phải làm tình với hấn 1 lần.

Cho tôi thời gian suy nghĩ...

1 tuần trôi qua

2 tuần trôi qua

Những lá thư tôi gửi cho anh mong cứu vớt lại chút nào vẫn chỉ đi mà không có lại. Những cuộc điện thoại không người nghe. Những lần chạy ngang qua nhìn vào căn nhà ấy cũng không có ai quen thuộc. Những con đường quanh vắng không một bóng người đứng chờ dưới ánh đèn. Mọi như như trôi buộc lấy tâm trí tôi, bao quanh đều là không gian âm đạm.

Nhắc điện thoại lên, gọi cho hấn, chỉ đơn giản nói 3 từ: "Tôi đồng ý."

Chỉ cần 5 phút, hắn chạy qua nhà tôi. Không cảm xúc, không suy nghĩ j trong đầu, 2 thân xác đè lên nhau trên tấm nệm trải dưới đất, xung quanh là đồng quần áo mới rút vào, áo trên của tôi và hắn vẫn còn nguyên. Không dài dòng, không mở đầu, mọi thứ diễn ra trong im lặng. Tôi quay mặt đi, hắn cứ thế làm công việc mà hắn muốn. Hai hàm răng của tôi cứ cắn chặt vào nhau cho không phải nấc lên tiếng đặng cay. Hắn phóng lên người tôi, nhor nhóp, kinh tởm. Tôi đứng lên, lặng lẽ đi vào nhà tắm. Xối sạch những gì khủng khiếp nhất. Khi tôi bước ra, hắn đã về từ khi nào. 10p sau, một cuộc điện thoại vang lên. Hắn gọi cho tôi và tiếp tục thỏa thuận của ác quỷ.

- Tớ hứa sẽ giúp bạn này và nó quay lại với nhau.
- Cảm ơn. Tớ chờ tin của bạn này.

Cũng đã kết thúc cái thỏa thuận ấy. Tôi chờ đợi trong đau khổ, cái giá tôi trả quá đắt, liệu có được gì hay ko? Thả mình xuống chiếc giường nơi ngày xưa 2 đứa đã từng trải qua những giây phút ấm áp. Nghẹn ngào, nỗi đau như càng được khoét sâu hơn. Tôi biết chắc anh sẽ khinh tôi hơn nữa khi tôi làm như thế... Nhưng, tôi phải làm sao đây? Khi người tôi trao cái ngàn vàng là anh? Khi ấy, giá như tôi có được suy nghĩ như bây giờ thì có lẽ tôi sẽ không bao giờ làm như vậy, “cái ngàn vàng không phải là cái quý giá nhất, điều lớn lao nhất chính là khi 2 người đến với nhau bằng tình yêu.”

Từng giờ trôi qua, từng ngày trôi qua. Tôi mong tin từ hắn, tôi gọi cho hắn suốt. Tôi chờ từng phút, ước gì có điện thoại từ anh... Nhưng chỉ là im lặng. Hắn chỉ đơn giản trả lời, “Tớ chưa gặp được nó.” “Tớ nói rồi mà nó chỉ im lặng.”

Cuối cùng, hắn cũng phải nói lên cái dục vọng của hắn. Hắn hứa sẽ bảo đảm anh quay về với tôi chỉ khi tôi cho hắn quan hệ thêm nữa. Hắn sẽ đón tôi ở trường và đưa về nhà hắn cho an toàn. Hắn sẽ sắp xếp cho anh gặp lại tôi, hắn sẽ nói giúp tôi.

Căn nhà ấy là một hố phân đối với tôi. Những lần hắn dùng anh dụ tôi đến đó chỉ là lừa đảo. Hắn coi tôi là trò chơi. Hắn đón tôi, chở về nhà hắn, hắn đè tôi ra, và lại làm những trò đó. Hắn có nhiều kiểu lắm, nhưng theo những gì tôi nhớ, tôi chẳng thích kiểu nào vì có lẽ, tôi ko có chút cảm xúc nào khi bên hắn. Hắn vẫn thích bắn ra tôi, rồi bắt tôi mặc đồ lại, tôi chưa 1 lần đc tắm trong ngôi nhà ấy, hắn làm xong điều hắn muốn, bắt tôi mặc quần áo lại, và để tôi tự đi về. Đi về trong cái mùi hôi hám, kinh tởm. Lần thứ 3

tại căn nhà đó. Hấn không bắn ra nữa, hấn cho vào trong. Vì có lẽ hấn bắt ngờ quá. Có người gọi ngoài cửa. Tiếng ai giống tiếng anh lắm! Phải anh không? Hấn đẩy tôi vào phòng hấn, khóa trái cửa lại, hấn cầm chìa khóa đi. Tôi không nghe gì cả, chỉ nghe được tiếng cười đùa bên ngoài. Tôi bừng tỉnh trong chốn vô cảm, tôi cũng chỉ là trò đùa vui của những kẻ đồn mạt này mà thôi... Lặng lẽ thay đồ, ngồi trong căn phòng đó chờ hấn mở cửa... Cuối cùng vị khách kia đã về, hấn mở cửa cho tôi. Về mặt như muốn tiếp tục, nhưng tôi không thể làm j ngoài việc rất muốn tát cho hấn một cái. Nhưng những ngày không buồn ăn, những lần đi bộ về, đã làm tôi ko còn thiết gì nữa. Tôi lặng lẽ bước ra và lặng lẽ trở về nhà. Vĩnh biệt mọi thứ mãi mãi...

Nhưng cơn ác mộng có ngừng ở đó. Kết thúc hợp đồng với ma quỷ sẽ phải trả giá. Ba tuần sau, tôi bắt đầu thấy sự thay đổi trong cơ thể. Vú tôi đau và căng cứng, những lần ợ chua khó chịu, và 1 buổi tối, tôi ói ra tất cả những gì ăn được mà không lường trước được. Tôi cúp học buổi sáng, một mình đi taxi đến bác sĩ. Tôi không biết nên vui hay buồn, nên cười hay khóc, tôi có thai được 3 tuần. Đúng 3 tuần. Hahahahaha, cái thai oan nghiệt. Bác sĩ bảo rằng do tôi nhạy cảm nên phát hiện thai sớm. Một phòng siêu âm, ai cũng đều lớn rồi, có chồng đi theo, nụ cười rạng rỡ. Tôi một mình đi taxi đến, đón taxi về. Dường như không cần nói, ai cũng nhìn tôi và hiểu tôi – một con nhóc ăn cơm trước keng và giờ tự chịu hậu quả một mình. Còn gì ê chề hơn thế. Những ngày cúp học tiếp theo, tôi đi đến các hiệu thuốc tây, đông hỏi thuốc phá thai, nhưng những gì nhận được chỉ có ánh mắt khinh bỉ. Đã có lúc, tôi đứng trước cảnh biển mệnh mông bình lặng, ôm bụng, thương con, đi từ từ xuống nước. Nhưng tôi còn những người thân, còn cha, còn mẹ, còn anh chị, họ đều yêu thương chiều chuộng tôi hết mực. Tôi không thể làm họ đau lòng được. Trở lại thực tại, tôi vẫn sẽ tìm đường, bước ra khỏi ngõ tối.

May mắn thay, ông trời chưa tiết đường sống của tôi, tôi tìm được một phòng khám thai với bác sĩ tốt. Cô ấy khuyên tôi uống thuốc, đừng nạo vì nạo sẽ nguy hiểm sau này. Cô ấy còn nói với tôi một câu thật cay đắng: “Tụi đàn ông vô tâm lắm con ạ.” Hai viên thuốc, uống cách nhau 3 ngày. Tôi đã phải chịu nỗi đau như 1 lần sinh con thật. Phôi, máu, những gì có thể đều trôi ra hết. Con của tôi chỉ là một cục máu tròn nhỏ, vô tri, vô giác, có tội tình gì đâu. 1 tháng trời chịu đựng nỗi đau cả thể xác, cả linh

hồn. Máu vẫn không ngừng chảy ra, cơn đau vẫn tiếp tục dai dẳng. Nỗi đau không thể nói, nén vào lòng cho cuộc sống tiếp tục, gượng cười thôi mong đừng ai biết, hãy để thời gian chữa lành vết thương tôi.

6 năm sau, tôi lại vô tình nhìn thấy vẻ mặt thiên thần ấy, hẳn hạnh phúc v cuộc đời của hắn, bạn bè của hắn yêu thương hắn. Liệu có ai biết, có tôi đây, nạn nhân của hợp đồng ma quỷ, không bao giờ có một cuộc đời hoàn hảo vì luôn luôn ở đó, vẫn còn tì vết do cục máu năm nào để lại. Mãi mãi...